

Arrest

nr. 145 133 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 31 januari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 14 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen de voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 123 747 van 9 mei 2014 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 17 oktober 2014 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.6. Bij arrest nr. 131 914 van 23 oktober 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.7. Op 21 november 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 26 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 21/11/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19/02/2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

1.9. Bij arrest nr. 135 979 van 9 januari 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts beroepen kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (...)”.

Artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet waarnaar voornoemd artikel 75, §2 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, §1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus niet werd erkend of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, §1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat de verwerende partij opnieuw aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die haar geen discretionaire bevoegdheid laten.

2.3. Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de materiële motiveringsplicht, artikel 7 van de vreemdelingenwet, het “consequentiebeginsel” en de hoorplicht als “algemeen beginsel behoorlijk bestuur” doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

2.4. De verzoekende partij merkt echter wel terecht op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de

manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, §48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

2.5. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

2.5.1. Zij meent dat de verwerende partij uit het oog verliest dat artikel 7 van de vreemdelingenwet vermeldt “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, dat indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, aldus steeds duidelijk moet gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en automatisch moet gemotiveerd worden of de uitvoering van een dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen in plaats van automatisch een dergelijk bevel af te geven. De verzoekende partij wijst erop dat zij tevens ten onrechte een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag kreeg, dat zij in haar beroep van 4 december 2014 reeds heeft geargumenteed dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in feite een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, dat *mutatis mutandis* kan gesteld worden dat een repatriëring naar haar land van herkomst op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. De verzoekende partij wijst erop dat zij immers asiel heeft aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, dat in die zin het thans bestreden bevel tevens een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Subsidiar betoogt de verzoekende partij dat zij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar zouden uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren, dat dit alleen al ervoor zorgt dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd, dat om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan zij ervoor geopteerd heeft de thans bestreden beslissing aan te vechten. Ter zake wenst de verzoekende partij te verwijzen naar arrest 33210/11 van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). De verzoekende partij stelt dat hoewel de situatie *in casu* niet identiek is, daar het een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en de asielprocedure nog hangende is, ze wel degelijk vergelijkbaar is. Zij meent dat de verwerende partij zich op dit passe-partout bevel kan beroepen om de verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. De verzoekende partij stelt dat hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 van het EVRM daadwerkelijk heeft onderzocht, haar nog niet duidelijk is, dat op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, de verzoekende partij geen enkel middel meer heeft om de Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen, dat dit ernstig is en het EHRM deze praktijk dan ook al afwijst. *Mutatis mutandis* meent de verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 van het EVRM schendt. De verzoekende partij stelt zich de vraag hoe zij de schending van artikel 3 van het EVRM kan concretiseren wanneer de bestemming van de terugkeer nog onbekend is. Het probleem is volgens de verzoekende partij nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en de verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 van het EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat zij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft. De verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Volgens de verzoekende partij brengt ofwel de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 van het EVRM ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht te zijn met artikel 13 van het EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt de verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Betreffende het aantonen van het belang en de theorie dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is, stelt de verzoekende partij dat dit niet de kern van het probleem is, dat het bevel immers maar dertig dagen aanvechtbaar is en daarna op ieder moment kan uitgevoerd worden, maar dat wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, geen beroep meer mogelijk is en er dus een ‘protection gap’ is waar het arrest Singh, arrest van 2 oktober 2012 van het EHRM waarnaar zij reeds verwees, toepassing moet vinden. De verzoekende partij meent dat de wetgeving zou moeten worden aangepast zodat, als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt, dat een bevel nu een passe-partout is en dit niet verenigbaar is met het arrest Singh en artikel 3 gecombineerd met artikel 13 van het EVRM, daar er geen mogelijkheid is om dit nadien nog aan te

kaarten voor de Raad. De verzoekende partij meent dan ook dat het bevel niet verenigbaar is met de rechtspraak van het EHRM omdat bij uitvoering van het bevel, geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden is.

2.5.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.5.3. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot een algemeen betoog, maar laat ze na *in concreto* uit een te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. Ze stelt in algemene termen dat zij ten onrechte een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de tweede asielaanvraag kreeg, dat zij in haar beroep van 4 december 2014 reeds heeft geargumenteed dat de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in feite een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij beroept zich aldus betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM op het hangend beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat bij arrest van 9 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 133 979 het beroep werd verworpen, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij een betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er nog op dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

De verzoekende partij maakt met voorgaande uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoekende partij meent dat diende te worden gemotiveerd omtrent de verzoekenbaarheid van het bevel met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad dat laatstgenoemde verdragsbepaling geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

2.5.4. De Raad merkt vervolgens op dat aangaande de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM, dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 13 *juncto* artikel 3 van het EVRM, maar uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en ze verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zodat zij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Evenmin houdt de bestreden beslissing een verplichte terugkeer naar een bepaald land in. Bovendien toont zij niet aan dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling uit voornoemd arrest. Dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. In zoverre zij stelt dat zij de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan concretiseren

omdat de bestemming van de terugkeer nog onbekend is, kan eveneens verwezen worden naar het voorgaande. Dit onderdeel van het betoog lijkt bovendien hypothetisch.

2.5.5. De schending van artikel 3 noch van artikel 13 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

2.6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.6.1. Na het citeren van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, stelt de verzoekende partij dat traditioneel gesteld wordt dat de vreemdeling niet op voorhand dient gehoord te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht. De verzoekende partij meent dat deze stelling moet herzien worden ten gevolge van de inwerkingtreding van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan voornoemd artikel 41 'Recht op behoorlijk bestuur' inhoudt *"het recht van eenieder gehoord te worden voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen"*, dat volgens voornoemd artikel 41, eerste lid dit artikel strikt genomen alleen gericht is tot de instellingen van de Europese Unie en het dus niet de lidstaten verplicht, dat krachtens de toelichting bij voornoemd artikel 41 het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend is als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De verzoekende partij stelt dat de vreemdeling kan vragen dat de belangrijke elementen van de verwijderingsmaatregel, met inbegrip van informatie met betrekking tot de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt, dat dit uitdrukkelijk wordt vermeld in de beslissing. De verzoekende partij meent dan ook dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

2.6.2. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar eveneens - aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft - door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

2.6.3. De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

2.7. Gelet op bovenstaande kan, *in casu*, geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden vastgesteld.

De Raad besluit bijgevolg dat het ingestelde beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep dient de exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij, niet onderzocht te worden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER